

Fòrum ONDARA

de capellans del bisbat de solsona

Núm 18 - maig de 2017

DAVANT LES GLOSSES DOMINICALS DEL BISBE NOVELL

Els capellans reunits en el Fòrum Ondara ens sentim especialment sorpresos pels darrers escrits del bisbe Novell al Full Diocesà. Podríem dir que a cada glossa la fa grossa, al menys mediàticament parlant. I ens sap molt greu que el nostre bisbat de Solsona s'associï a polèmiques estèrils, unes polèmiques que en res ens ajuden a la nostra tasca evangelitzadora d'anunciar el missatge alliberador de Jesucrist en un món que necessita balsàmics en lloc de vinagre.

Concretament ens estranya la darrera glossa en què afirma –a través d'una pregunta retòrica– que “el fenomen creixent de la confusió en l'orientació sexual de força nois adolescents” és a causa d'una figura paterna simbòlicament absent o esvaïda. Anem a pams!

És cert que els canvis culturals i sociològics estan traçant uns rols diferents a la masculinitat i la feminitat. S'està desdibuixant la línia divisòria i s'està passant d'una cultura patriarcal a una altra de més igualitària, una realitat que també està provocant canvis en els models de família tradicionals i n'estan sortint d'altres models. Això és una realitat.

També és veritat que en la major part dels adolescents apareix, tal com ho ha explicat sempre la psicologia evolutiva, una “confusió” en la seva personalitat que també afecta la seva sexualitat; un trasbals necessari per a la seva maduració i arribada a l'edat adulta.

Ara bé, establir una relació de causa efecte entre les dues realitats és aplicar una interpretació dubtosa de les teories psicoanalistes de Freud, la qual cosa, pel cap baix està molt lluny d'assemblar-se a l'actitud que ha de tenir l'Església en la lectura dels signes dels temps i en l'atenció a les persones immerses en aquesta realitat, segons el model que hem après de l'Evangeli.

Pel que fa a les teories de Freud, és cert que va problematitzar ('neurotiztar', en dirien alguns) la sexualitat humana... però tota la sexualitat, no només l'homosexual. Podríem preguntar: com és que el bisbe no planteja que potser els nens heterosexuales ho són perquè tenen una mare absent o perquè busquen la germana que no han tingut? Com és que la suposada “patologia” només l'aplica a la sexualitat minoritària, l'homosexual, i per això la condemna com a patològica? Però no és missió de l'església aplicar aquestes teories, sinó alliberar les persones mitjançant el missatge de l'amor i la misericòrdia de Déu.

Desitjaríem que el nostre bisbe prengués les decisions de manera col·legiada, fos més prudent en les seves manifestacions i no es fiqués en fangars que dificulten la veritable missió i imatge que, a través nostre, ha d'oferir l'Església al món d'avui.

Per ‘tots els homes’ o per ‘molts’?

(*Hilari Ragner osb*) .- Ha causat estupor, per no dir escàndol, el canvi de les paraules de la consagració eucarística, ordenat per la Congregació del Culte i assumit pels nostres bisbes, imposant el “vessada per vosaltres i per molts” en comptes del “per tots els homes” pacíficament arrelat.

Si des del principi s’haguessin traduït així les paraules de Jesús a la institució de l’Eucaristia, ja seria discutible, però el canvi tardà no pot deixar de produir la impressió que el “molts” deroga el “tots”, i que Jesucrist no va morir per tots els homes. Hauran nascut alguns predestinats a la condemnaió eterna?

S’ha al·legat una traducció literal del llatí tradicional “pro multis”, però darrere del llatí hi ha el grec “pollois”, i darrere del grec està l’hebreu “rabbim”, que no és limitatiu sinó indefinit i significa multitud, nombre infinit, com en el servent de Jahvè d’Is 53,13.

Posats a revisar versions tradicionals amb afany de literalitat, amb el mateix criteri caldria canviar també l’última petició del pàrenostre segons Mateu. El “libera nos a malo” llatí s’ha traduït sempre, en la litúrgia, el catecisme i la pietat, per “deslliureu-nos del mal”, quan literalment hauríem de dir “deslliureu-nos del dolent”, és a dir, del dimoni.

En l’original grec de Mateu 6,13, llegim “ponerou”, traduït al llatí per “malo”, però no és ablatiu del neutre “malum”, “el mal”, sinó del masculí “malus”, “el dolent”, “el maligne”. En Mateu és una explicitació de la petició anterior: “no permeteu que nosaltres caiguem en la temptació, ans deslliureu-nos del temptador”, “del maligne”.

En el fons d’aquesta aparent fidelitat al text original cal veure una resistència a la reforma litúrgica conciliar, de la qual s’han donat ja repetides mostres.

Nota del F.O.- En el decret episcopal sobre aquesta qüestió, per una banda es parla de “*màxim rigor i fidelitat a la tradició rebuda del Senyor*” (1Cor 11.23) i per altra banda es diu que “*a partir d’ara, per a major fidelitat al text llatí...*”. En què quedem, al Senyor o al llatí?

